

ЦѢНА:

За година 10 л.
" 6 мѣсеца 5 л.
" въ странство за година 15 л.

Абонамента въ прѣдплата.

Цѣна за обявленията:

На 4 стр. за единъ редъ 20 ст.
" 1 стр. " " " 1 л.—
" другитѣ стр. " — 50 ст.

Единъ брой 20 ст.

ЧЕРНО МОРЕ

ИЗЛИЗА ЗА СЕГА САМО ВЪ НЕДЕЛЯ.

Пари, писма
и други рѣкописи се испращатъ
до Редакторъ-Издателя.
(И уч. № 55.)
Неплатени писма не се
приематъ.
Неупотрѣбенитѣ рѣкописи
се връщатъ, ако се платятъ
пощенскитѣ разности.
Редакцията не отговаря за
содержанието на публикуванитѣ
дописки.
Единъ брой 20 ст.

Редакторъ-Издатель П. Бобчевский.

Открито е записванието абонати на вѣстникъ

„ЧЕРНО МОРЕ“

Цѣна прѣдплатена: за година 10 лева,
за 6 мѣсеца 5 лева.

Записванието въ гр. Варна става въ
книжарницата на г-на Хр. Войничковъ,
Прѣславска улица, и въ администрацията
на вѣстника.

Външнитѣ абонати трѣбва да се обръ-
щатъ съ пощенски бонове направо до ре-
дакторъ-издателя на вѣстника П. Боб-
чевский.

Администрацията.

Попричина на празника — 29 Юний, Пет-
ров-денъ — вѣстника излиза два дни напредъ.

ПОЛИТИЧЕСКИЙ ПРѢГЛѢДЪ.

България. Прѣди нѣколко време нашия
Князь биде приетъ отъ Австрійския Импера-
торъ, но приетъ като графъ Мюранп, защото
небилъ утвърденъ отъ елиитъ. Нпй мълча-
ме върху този съ „значение“ приемъ тогава,
но нека си кажемъ двѣтъ думи (и повече пѣ-
ма нужда . . .). Тоя приемъ съ „значение“ — тѣй
му се турп име отъ Висекиѣ вѣстници —
произведе задоволствие въ българския поли-
тически горизонтъ, но не се каза въ какво,
собствено, е значението.

Спорѣдъ насъ, това „значение“ може да
се вижда, ако се глѣда съ микроскопъ и тогъ
да бжде увеличающъ на хиляди илти. . . А
пий, българитѣ, твърдѣ не смъ навикнали да
се ориентираме съ микроскопъ. Могжтъ ли
да кажжтъ Шемекитѣ вѣстници, какво сж тамъ
приказвали тѣ? — Тогава пий ще имъ ка-
жемъ, има ли значение или нѣ.

На „Pester Lloyd“ телеграфиратъ отъ Лон-
донъ съ дата 22-й того:

„Спорѣдъ една телеграмм отъ Цариградъ,
Портата наскоро ще утвърди окончателното
съединение на Источна Румелия съ България
и ще припознае Княза Фердинанда за зако-
нопѣтъ владѣтель на Княжеството. Прѣговори-
тѣ върху това вече били стѣнали между Ве-
ликия Везиръ и представителитѣ на европей-
скитѣ държави.“

Дано да е цѣла петница!

Ромжния. Въпроса за излъчипето на прѣ-
столонаследника въ странствѣ се изяснява въ
„Le Temps.“ Принцъ Фердинандъ Хоенцолернъ
иска да се вѣнчае съ една отъ почет-
нитѣ дами на Кралицата, а ѣ му въспрепят-
ствували сериозно, Военния Министръ е ка-
залъ на Краля, че принца мже да има сво-
бодата да се жени за която иска, но ако на-
правн така, мже да царствува.

Англия. Прѣдъ видъ на тѣй, че тройнест-
венния съюзъ е подновенъ и . . .

писанъ на 16-й текущй за още шестъ год-
ни, въ английскитѣ видни кръгове, въ кон-
серваторската срѣда и между членоветѣ на
камарата имъ се произисятъ твърдѣ съчувст-
венно за тройния съюзъ и изказватъ мнѣние,
че не би било грѣшка да се присѣднимъ и Ан-
глия, та да стане четворенъ. Посѣщенето на
Германския Императоръ, койго вече цхтува
къмъ Лондонъ, върва се, ще даде край на
английското колебание . . .

Какво да правимъ?

„Россия ще стѣни въ владѣние на
всичко, което може, и Австрия е длъжна
да напреднъ същето, за да не ни остави
да се ползуваме сами.“

Потемнинъ — 1783 г.

„Ако Руситѣ иматъ пунктъ за
опора по дѣсниа брѣгъ на Дунава, азъ
считамъ това равностойно съ завоеванието
на Цариградъ. Риската Дунавъ прѣд-
ставлива голѣмо прелитствие, прѣмину-
ванието ѣ е задържвало руското оръ-
жие, не като прѣсочатъ на дѣсниа
брѣгъ, тѣ ще иматъ възможность да
разширатъ Турската Империя.“

Наполеонъ I — 1810 г.

(Продължение).

Между това Наполеонъ I пакъ се зап-
тересовалъ живо съ источния въпросъ, ка-
то го е експлоатиралъ за свои цѣли срѣщу
Пруссия и Англия. Той потърсилъ таенъ
съюзъ съ Австрия, убѣждавалъ ѣ, че само
Австрійски, Руски и Французески войски ко-
га да е ще прѣвзематъ Цариградъ. По това
същето време е произнесълъ той и ония ци-
тирани отъ насъ въ заглавнето думи. Рус-
ския царъ, освѣтленъ върху намѣренията на
Наполеона — да свърже съюзъ съ Австрия, по
поводъ женитбата на Наполеона съ Австрій-
ска принцесса, и подѣ страхъ за общо напа-
дение върху Россия, е искалъ тѣй също съ-
юзъ съ Австрия, като давалъ за нейна частъ
Малка Влахия, Сърбия и Босна, а Австрия
е искала положително и точно опрѣдѣление
за раздѣленето на турекитѣ провинции и
още Влахия и Молдова (които бѣха тогава
вассални княжества) въ чии рѣце ще оста-
натъ. Съгласие върху съюза не се е постиг-
нало, защото Россия е искала да има грани-
цитѣ си на Дунава и подѣ никакъвъ начинъ
не искала да остави Влахия и Молдова, а
даже, за възнаграждение на това, давала на
Австрия частъ отъ своята Польша. По тии
причини Австрия намѣрила по изисеиъ съ-
юза съ Наполеона, който ѣ гарантиратъ па-
венството на лѣвниа брѣгъ на Дунава отъ Рос-
сия. Не слѣдъ много, по въпроса за участъ-
та на Бѣлградъ, който се заплащвалъ отъ
нашествието на турцитѣ, Россия отново се
обяснявала: „Россия нѣма намѣрение да за-
държа Бѣлградъ. Тоя градъ ти е готовъ да
обезпечи при случай, заедно съ цѣлата Сър-
бия, на Австрия. Россия има намѣрение да
завладѣе само Бессарабия и Молдова до Се-
рета, а всичката Влахия и западната частъ
на Молдова е готова да отетъни на Австрия
заедно и съ всички части отъ Сърбия, които
тя (Австрия) си избере.“ Нѣ на 10 Февруа-
рий 1811 год. Русекитѣ войски занели все
пакъ Бѣлградъ и едва съ успѣното участие
на Франция и Австрия е станалъ пакъ миръ
съ Портата, който се обѣщала да даде цѣл-
на амнистия, да занимава само нѣкои кръпо-

сти, а другитѣ да срути, и давала цѣлно вът-
рѣшно самоуправление на Сърбитѣ. По тоя на-
чинъ Русекитѣ войски освободили Бѣлградъ на
1812 година.

Слѣдъ нѣколко години се изява Гръцко-
то въстание. Въ Россия първия Министръ
Каподистрия, грѣкъ по произхождение, билъ
членъ въ грѣцкото революционно общество
и устройвалъ общъ християнскъ въстание въ
Турция за свалинето ѣ. Почнали сж възстан-
ническитѣ грѣцки движения и Русския царъ,
Александръ I, повидимому, билъ противенъ
на такива революционни бунтове, защото билъ
въ това време въ добри отношения съ Пор-
тата. Нѣ скоро, щомъ Турция затворила Гръц-
кия въ Цариградъ Патриархъ Григорий и го
обѣсила (22 Априля 1821 год.), Русския царъ
влѣзълъ въ обяснения и тѣ взели вражде-
бенъ характеръ. На 28-й Юний Александръ I
праща ултиматумъ, въ който съобщава, че
Портата прѣнебрѣгнала свѣтитѣ и съдѣйс-
твиеето за потушаването на революцията и при-
давала на въстанието характеръ на законно съ-
противление. Като се стрѣмила Портата да ис-
трѣби Гръцката нация и религия, тя правила
възване къмъ фашизма на турцитѣ, а съ
тѣй възбуждала съчувствие къмъ мятежни-
цитѣ; тя покъртила ония именно чувства, съ
които се гордѣятъ всички народъ: човѣко-
любие, любовъ къмъ отечеството и вѣра (!)
„Възможно ли е,“ продължава ултиматума,
„при подобни условия съществуването на
Турция въ системата на Европейскитѣ дър-
жави? Това ще зависи отъ три условия: Пор-
тата да не прѣсѣдва християнската религия
съ срамъ и война; тя да не допуца истрѣб-
лението на цѣлата нация и да не нарушава
мира, купенъ отъ Европа съ цѣната на голѣ-
ми пожертвувания. Россия, като зацѣпява
Европейскитѣ интереси, основава своитѣ ис-
казания на договоритѣ. Портата е длъжна да
въстанови срутенитѣ църкви, да достави за-
щитата на християнската вѣра и да отетрани
своитѣ войски отъ Дунавекитѣ Княжества,
къто назначи тамъ Управители“. Като стана
явно отъ ултиматума, Россия се показала горѣ-
ща защитница на християнското население въ
Турция прѣдъ масата на народитѣ, по едно-
временно съ ултиматума нине на Европей-
скитѣ кабинети въ смисълъ, че Россия, наосно-
ване на Кючук-Кайнарджисккия договоръ, се
рѣшава да вземе участие въ съдѣбитѣ на Гър-
ция, затова нека да знае възгледетѣ и рѣ-
шенията на държавитѣ, ако дойде до война съ
Турция, и какво повѣдение тѣ ще държатъ, ако
погѣдда разрушението на турската империя. А
въ шемето, пратено въ Виена, е било казано
на особно, че цари твърдѣ отъ сърдце желас
да дѣйствиува задружно съ своитѣ съюзници
и че ако Портата неизмѣняла своята система,
Князъ цѣли да бжде длъженъ да приеме едно ве-
лико рѣшение! Този ултиматумъ се е потыкалъ
отъ Англия и Австрия, които убѣдили цари
да приеме по-легки искания отъ Портата и ца-
ри се съгласилъ, главно, затова, че въ Пол-
ша се явили признаци на въстание, ако Рос-
сия се занеме въ война съ Турция. Нѣ Пор-
тата отговорила: „Вий желаете свѣршване-
то на въстанието? Добръ! тогава не се мѣсе-
те въ работата ни, ни явно, ни тайно“. Цѣли 2-3
години сж се водили преговори за подобръ-

ние отношения между Россия и Турция и Александър изказвал най положителни увърнения за миролюбивият си настроення. Даже на гърцката депутация се е изразил: „Руския Монархъ отхвърли всѣка мисль за война съ Турция и ако да му се прѣдложки половината отъ турската империя, той не ще си протѣгне нито ржката.“ Но въ Януарий 1824 год. внезапно Руското Правительство распратило мемоаръ: „Тѣй като Турция никога не ще даде независимостъ на Гърцитѣ, а тия послѣднитѣ не ще се върнатъ на прѣдшното си състояние, то остава само едно сръдство за разрѣшенето на гърцкия въпросъ, а именно: държавитѣ сж длжжи да искатъ съставянето на три княжества: *Источна Гърция*, включвающа Тесалия, Беотия и Атика; *Западна Гърция*, включвающа Епиръ и Акарнания; *Южна Гърция*, включвающа Морея и Кандия. На островитѣ въ Архипелагъ може да се устрои муниципално управление. Новитѣ Княжества да останатъ подъ върховната власть на Портата съ годишна дань. Длжноститѣ да се занимаватъ отъ мѣстнитѣ жители, да има свобода на търговията и собственъ сждъ, Портата да запазва само пѣкон крѣпости и Князѣ да се назначатъ съ особенни постановления за продължителността на управлението имъ и прч.“ Россия добръ знала, че Портата никога нѣма да направи такива отстъпки *доброволно* и слѣдователно, цѣльта е да се открие война съ Турция. Тя отговорила, че никога нѣма да се съгласи да подпише смъртната си присѣда. Заловили се пакъ Австрия и Англия за да отстранятъ войната и съгласили се, най-послѣ, на конференция въ Петербургъ. Английскій Министръ Канингъ далъ инструкции на представителя въ конференцията да не се съгласява, за да неплѣзе никакво рѣшенне, а въ съгласие съ Австрия сж искали само да протакатъ въпроса, докато Турция съ пѣколко сполучливи удари потуши възстанието, та да нѣма нужда отъ никакви постъпки, защото ако възстанието сполучало имало се страхъ, да не се рѣши паданнето на Турция слѣдъ признаванетоъ независимостта на Гърция. Иъ станало наопаки. Възстанието възтържествувало: Портата не сполучила да потуши възстанитѣ, а, напротивъ, приела удари по море.

(слѣдва.)

Върху употреблението на мѣстни материи отъ чиновницѣтѣ.

Помнѣтъ читателитѣ ни, че въ първия си брой помѣтихме едно прошение, подписвано тогава отъ турканиния нивачески еснафъ за Министерския Съвѣтъ съ молба да се зановѣда на всички чиновници да носѣтъ шаячени дрѣхы, та да може да се повдигне тѣзи наша индустрия. Напослѣдне, в. „Свобода“, въ 551 брой, критикува това прошение и заключава, че молбата на Варненскитѣ граждани е прѣждувременна и „колкото не практична, толкова и напѣна“.

Ний не се съгласяваме вънищо друго съ размисленията на „Свобода“, освѣн въ туй, че тя напълно сподѣля общото замиселване върху изнасянето на нѣнъ на нашитѣ милиони, като казва: „Вѣдждето е май е мрачно, (не май ами мрачно — Р) и съ течението на врѣмето то ще стане още по мрачно, ако не се взематъ; надлѣжитѣ възможни мѣрки за прѣбративание злото“. Затуй нѣма споръ и, разбира се, не може да има: злото е очевидно и грамадно. „Свобода“ спори само върху сръдствата за прѣмахването му и не съ такъвъ „лесенъ ударъ“, казва, може се прѣмахне, както казватъ турканинитѣ граждани.

Тѣзи мѣрка била „прѣждувременна“ и „непрактична“ сега. Прѣждувременна била затуй, че мѣстното работенце на материятѣ у насъ не било още тѣй широко развито, а непрактична била затуй, че подобно распорѣждане — да се издаде заповѣдъ къмъ чиновницѣтѣ да носѣтъ дрѣхы отъ мѣстна материя — щѣло да повлѣче слѣдъ собеси неприятности, каквито обыкновенно слѣдвали слѣдъ всѣко ограничѣние волята на хората да се распорѣждатъ съ своя собственъ имотъ и вкусъ.

Иптаме: Кога не ще сжде прѣждувременна? Да ли когато се направятъ на всѣкѣхъ у насъ фабрики за разни материи? Защото „Свобода“ по на долу казва, че отъ това стѣнене на чиновницѣтѣ, да се распорѣждатъ съ платата си, нѣбли да се използватъ твърдѣ и твърдѣ ограничѣнно число български граждани, тѣй като шаяка се работятъ *само въ изобилни мѣста* и отъ *немного български подданици*. Добръ, по какъ и кога ще се работятъ у насъ мѣстнитѣ материи отъ много наши подданици? Кому да работятъ тѣ, та да станатъ много и мнозина? Ами докато чакаме да станатъ много работницѣтѣ, дали не ще останемъ и безъ тая възможность, която сега нѣмаме? Спорѣдъ насъ, никога не може да стане наврѣменно, когато износъ на богатството ни става все повече и повече въ глѣхъ размѣръ! Това е такъвъ врагъ, съ когото човѣкъ трѣбва отчаянно да се бори съ всички сръдства. . . . „Свобода“ намѣра, споредъ тия ѣ размисления, по-добръ да се изнасятъ нашитѣ милиони, отколкото да останатъ у нѣколко души въ България „Свобода“ испуца, че работата, кога имъ има, дава своитѣ плодове: конкуренция несъмнено ще се яви, фабрики нови ще се правятъ, защото ще има за какво. Сега ли ще се правятъ, когато дѣтѣ фабрики едвали издържатъ? Ами колко работници ще почнатъ да работятъ въ имѣющитѣ се само сега на лице фабрики? — . . .

Разрѣшената ста фабрика за хартия не бжде на едно дружество отъ нѣколко души и само тѣ ще спечелватъ отъ привилегитѣ, които правителството му дава. Не е ли тѣй? Защо тогава само за *тѣхъ* да се прави това, а не да се купува хартия още и за напръдъ отъ Европа? Разбираме ний, че тѣзи хартийна фабрика не е шаячна, която се подлага на вкусъ и че може да нѣма прѣимущества и въ продаването на произведенята си (май не е тѣй и това, въ дѣйствителность, защото ако правителството не прѣдпочете *лоша-добра* хартията на нашата (фабрика и да ги прѣпоръча на учрѣденията — нѣма да му прави честь), но думата ни е само за въпроситѣ привилегии сега на пѣколцина български подданици. Не иде ли туй въ разрѣзъ съ размисленията на „Свобода“?

Цѣлъ да засѣгне шаяка тѣй много, казва по-нататкъ, „Свобода“, щото единъ костюмъ щѣлъ да *костува*

най-малко 100 лева. Ний не се съгласяваме, че единъ шаяченъ костюмъ ще достигне 100 лева, колкото и поскимъ да стане отъ сегашната цѣна, защото все ще има конкуренция. Най-послѣ, какво носѣтъ и колко харчатъ нашитѣ чиновници за дрѣхы сега при този ефтенъ смѣлъ? Ако сравнимъ здравината на нашия шаякъ съ смѣлата отъ памукъ и вълна Европейска дрѣха, ний все ще намѣримъ, ако не по-ефтенъ, *поне равна смѣлка*, а върѣтъ си всѣкий чиновникъ ще пожъртува до подобрѣнието на тѣзи индустрия; тѣй щото чиновницѣтѣ собствено въ нищо не губятъ. Дълбоко вѣрваме, че нашитѣ чиновници нѣма да кажатъ „нешемъ шаякъ!“ и някога не ще даже помислятъ за „стѣнене“, „воля“, „вкусъ“, „имотъ“ и проч. прѣдъ таява нужда на своитѣ сънародници. Освѣнъ туй не само чиновницѣтѣ ще носѣтъ (и даже пѣкон носѣтъ), а и всички граждани чиновници ще носѣтъ, като разберѣтъ благородното сръмление. — Кой отъ тѣхъ не ще съзнае гигантската Сорба съ увеличаването се зло?

Варненцитѣ знаятъ, по всичката вѣроятность, това, че много бѣтъ *вглѣната*, отъ която се работятъ мѣстнитѣ материи, *се изнася отъ вѣнѣвъ* България; сѣ дователно, цѣлѣта на пълно накъ не се постига — казва „Свобода“ Знае „Свобода“, че изъ България се изнася всѣка година една доста почтенна цифра отъ *ѣоки вълна* на вѣнѣ. Защо това изнасяне? Ни маме нужда отъ нѣй! Инакъ тя би се продала туй таме нужда отъ нѣй! Инакъ тя би се продала туй таме! Нашитѣ фабрики не работятъ толкова вълна, колкото страната произвежда, защото нѣма кому да ѣ даватъ, когато има Европейска вълна, прѣработена въ дрѣхы! Но да приемемъ и това, че е тѣй, т. е. и нашата вълна нѣ ни стига, а ще дохожда отъ вѣнѣ. Колко пари е таястока? На-ли килограмма ѣ е 10 лева? А единъ костюмъ има ли поне 5 килограмма? Другояче да поглѣднемъ: у насъ *кожитѣ* идатъ вѣнѣ, защото у насъ си не можемъ да ги правимъ тѣ добръ или въ недостатъчно количество можемъ да ги приготвяме. Значи, трѣбва да неподдържимъ занаятитѣ съ кожа, защото паритѣ за кожитѣ отиватъ на вѣнѣ и не се постига *прѣдобрѣнието*! Защо тогава правителството не мамитотѣ имъ? — Сжко така и за разни материи. За тѣхъ *се плаща* обикновенно мито, а за товнитѣ дрѣхы — двойно, тройно. Затуй, ако може се огаже нужда отъ вѣлава, — нужда, въ която нѣ не вѣрваме, защото *тѣзи промишленность* не се развива *стѣтава* нестѣпенно! — достатъчно е, като се енемъ *митото ѣ на минималъ*, при *вноса*,

Още нѣщо казва „Свобода“, а именно, какво щѣло да направи правителството, ако европейскитѣ спеланти дократъ по-добръ и по-ефтенъ шаякъ, когато било *несправедливо* да се накарватъ чиновницѣтѣ да купуватъ *по-кѣлпавъ* шаякъ *по-скимъ*? — Това въпросъ е дѣйствително много сериозенъ, защото не рѣмѣнно Европейскитѣ фабриканти ще смѣтѣ шаяцитѣ си съ мѣстнитѣ и кой ги знае мѣстни ли или чужди, по на помощъ се явяватъ, отъ една страна, нашето желание (на чиновници и граждани) прѣдпочитаме мѣстнитѣ материи и, отъ друга, конкуренцията съ подобрене на материятѣ въ мѣстнитѣ фабрики. Когато се яви такъвъ двойна борба, ний вѣ рѣмѣнно ще си помогнемъ по тия сръдства. Тука нѣ може да се мисли, че чиновницѣтѣ ще претендиратъ вкусъ, освѣнъ въ избора между мѣстнитѣ материи и нашитѣ шаяци не сж нѣкъ толкова додни; неможе да се мисли и за несправедливостъ, защото *е пожежувание* вкусътъ за народно добро. И една разлика мамѣ

ПОДЛЕСТНИКЪ.

СТРОШЕННАТА ЦИГУЛКА.

Расказъ.

Отъ Е. Г. Власова (Графиня Гендрикова) (Преводъ.) (Продължене).

Азъ незнаехъ, да му се разсърдя ли затуй или да обърнахъ всичко на шега. — Но, слушайте, тѣй не бива да се говори! — обърнахъ се азъ къмъ него. — Защо? — почуди се той. — Немѣ азъ казахъ нѣщо лоше или излѣгахъ? Азъ малко помнякъ, се изчервихъ и набѣбрахъ нѣщо, като „тѣй не е прието“. Той се насърри. — Че азъ незнаехъ, — оправдаване се. — Вий, Мария Василевна, ме научете, моляхъ ви се, на всички тия приличия, защото азъ твърдѣ много и великога се стѣнявахъ. Той, отъвѣстна, чувствуваше недостаткъ въ своето възнѣтане и въ смѣлото врѣме бѣше странно самолюбивъ и лесно осърбивъ. Отъ той день азъ се завахъ да го „развивамъ“, както ме подмиваше Владо. Въ началото, сторихъ ми се, че нашитѣ занятия

върнатъ успѣшно, но скоро бѣхъ длжжна да разберѣ, че Анатолий Петровичъ се стѣнява само ако работата се касеа до музиката. Да се избратъ книги все съ музикално съдържане нѣмаше никаква възможность; притуй азъ отпадвахъ и Владо ми запрѣти да четѣ съ гласъ, пѣкъ Звѣревъ положително исмскаше да четѣ съ гласъ. Азъ не се отчайвахъ и давахъ му книги, за да ги четѣ безъ мене, но той все се извиняваше съ нѣмане достатъчно свободно врѣме. Той намѣри да дава уроци и пѣлѣзе отъ насъ на *квартира*, безъ да глѣда на нашитѣ съ мѣжа ми молби и доводи. Най послѣ, азъ бѣхъ длжжна да съзная, че нашето четене стива злѣ, слабо. Дълго врѣме още азъ се хранихъ съ тѣзи мечта, докато единъ случай ме накара да се убѣдѣмъ, що значатъ за Звѣрева книги. Иде той единъ пакъ у насъ и иска да му се даде книжка. — Мажно ми е нѣкъ вечеръ. Безсъпница ли е, какво е. На безсъпницата му азъ се присмѣхъ, но все пакъ книги му дадохъ. Минаха нѣколко дни, иде Звѣревъ и ми ги дава. — Е, поправили ли ви се? питамъ го азъ. — Да, какъ не, джже твърдѣ много. Само, знаете, прѣкакъвъ страненъ романъ. . . . Азъ се почувдихъ. „Каква странность има тукъ“, си мислѣхъ азъ и разгърнахъ и прѣлѣствахъ книгитѣ.

Оказа се, че на бързо азъ съмъ му дала първата частъ отъ „обикновенна история“ — Гончарова и третѣ и четвъртата части отъ „Обломовъ“, а той, въ душѣ вна простота, тѣй си ги и прочелъ папалески и оѣ се удивлява за сравнително имъ! Азъ се прѣдадохъ на пѣленъ смѣхъ. . . . Потрѣбна да му обясня какъ е работата и самъ той се смѣеше съ мене. Въ той врѣме дойде Владо и азъ, като се втурнахъ да посрѣдна и, напѣла удържиращецъ смѣха си, искаше да му разкажѣ тоги анекдотъ, но Звѣревъ изведнѣжъ ме стигна и, като ме хвана за ржката, каза ми: — Но не трѣбва пѣкъ да ме вземате на смѣхъ! Азъ неволно го поглѣднахъ: той бѣше цѣлъ зачървенъ и лицето му въ тѣзи минута бѣше такво, щото мислѣхъ ми дожалѣ и ни дума неспомѣнѣна на мѣжа си върху тѣзи „обикновенна история“.

Вечеръ ний често свиряхме. Обикновенно Владо биваше дома и обичаше да слуша. Азъ вече не захъ, че бѣхъ захвърлила почти всѣкъмъ музиката, но съ пдвѣннето на Звѣрева пакъ почнахъ ревностно да свирѣмъ. Вечерю бѣше добръ, докато азъ по пѣкъ разлѣгахъ и вечери вече не стоеше дома — захъ пакъ да се безлюкомъ и току все го распитвахъ, а той твърдѣ студено поерѣщаше тия ми любезности. — Накъ, моля ти се, Марийко, нѣдѣй ме закъ! Не видинъ ли, че не съмъ спокоеенъ. . . . Иди си свирете. . . . Ето „трубадура“ вече дошѣлъ. . . . Владо си взе шанката и тръгна да пѣлѣзе.

(слѣдва.)

да има въ расхода за дрѣхитѣ, — нѣино, което поставяме само за форма, безъ да го вѣрваме — пакъ твърдо сме убѣдени, че нашитѣ чиновници ще прѣдпочетъ да ѣж и мятъ, отколкото да си даватъ паритѣ, за да излизатъ навнѣ и постыпенно да падатъ платитѣ или, попричина на обина сиромашия. — Това става българска „мода“. Не се шегуваме, като казваме тѣй. *Мода* оне, която пази нашето състояние! Когато даваме неестественно паритѣ си за готови вѣншни дрѣхи и тия пари излизатъ навнѣ, ще дойде време да се снематъ платитѣ. Платена, не само дрѣхитѣ докарватъ нашата сиромашия, но, прѣемѣтнете, колко други потребности ще изнекъватъ приливката си съ новия моденъ костюмъ! Новия шаяченъ костюмъ ще създаде непрѣмѣнно и новъ „вкусъ“.

Четемъ измежду редоветѣ на *Свободната* статия, че най-доброто срдѣство е, да се събератъ еснафитѣ, да направятъ дружества съ капитал и да се борятъ съ това зло. Но какъ мисли „Свобода“: ами ако не се събератъ? И ний сме на сжното мнѣние — да се състанятъ дружества за тая цѣль, по трѣба да се съгласимъ още, че и да се събератъ все пакъ еж слаби. А, разбира се, правителството нѣма да каже „защото въ народа нѣма инициатива. нека се съение“.

„5000 костюма по 100 лева“, казва „Свобода“. — Не по сто, а по 30 лева да сж, прагътъ 150,000 лева! И това за единъ гжтъ, за единъ костюмъ на човѣкъ!

Свършваме съ изказване на мнѣнието си: *Правителството е длъжно, съ излезенна причина, да прѣпоръча на чиновниците да прѣдпочетатъ българскитѣ мѣстни материи прѣдъ вжшнитѣ*, поне въ работнитѣ дни, за да се помогне на вѣтрѣшната търговия и богатство. А когато дойде Народно Собрание, нека то да разминява върху други срдѣства. — Да не се прави нищо, — е: да сгрнемъ ржце, да глѣдаме злото и да му каваме „ти си зло!“, а то да ни удя (ще не-силни пѣсници. . . .

Като ни мислѣ тѣла ний най-малко нѣмаме намѣрение да подържаме именно „Варненскитѣ граждани“, които възбудиха отъ ново тоя въпросъ. Собствено, за нѣколкото Варненци ний съ сжкрушено срдѣце исповѣдваме, че сж почивали тѣтрѣй нѣрѣдно. Иномъ тѣ сж некали да правятъ такива заявления прѣдъ правителството, трѣбаше да се съсжмѣт, да назначатъ бюро, настоятелство, което да ги прѣдставява и което, като нѣино сжшествуюше, да може да привлича довѣрие къмъ себе си и по тоя начинъ да може да се спомана рѣдно съ правителството или съ народа. Да се направи едно прошение и да се тръгне за подписи — незначително, че се прави нѣино . . . да ни прѣсѣжатъ Г-да инициаторитѣ за тия ни думи.

РАЗНИ ВЪТРЕШНИ.

— Споредъ *Балканската агенция*, Негово Ц. Височество щѣлъ да напусне Карлсбадъ на 2-й Юлий и щѣлъ да прокара 3 недѣли въ Гаманскитѣ бани. Излиза, че Н. Ц. Височество мисли да се връща въ Столицата си чакъ за празника на въшествието си — 2-й Августъ.

— Единъ отъ послѣднитѣ броеве на „*Балканска Зора*“ донесе едно писмо отъ София, въ което, повъпроса за шаяка (нашата въ тези брой статия) се произнася почти въ сжната смисълъ. Значи, имаме съмишленници въ разминяванията си по тоя видустриаленъ въпросъ.

— *Невинно осждени*, за когото спомѣнахме въ 2-й си брой, е помилянъ. На негово мѣсто прѣстѣпницитѣ не сж поставени . . .

— Въ гр. Ломъ е почивалъ да излиза два лжти въ седмицата новъ вѣстникъ: „*Новъ животъ*“.

— Убития офицеръ отъ грѣмъ въ Шумленския лагеръ билъ Подпоручикъ Марго Р. Поповъ. Въ скролога, въ този брой, се обяснява случая.

Отъ Руссе ни пишѣтъ:

„Първоначалното учение е задължително. Първоначалнитѣ училища неискатъ никаква плата, базватъ Вие (2-й брой). Да, така е, но знаете ли какво? *Учебницитѣ на дѣцата*, на българскитѣ, сж тѣй скжзи, щото на човѣкъ сж тежко семейство май мжчно му става. Освѣнъ туй, ако се направи едно сравнение съ учебницитѣ на другитѣ нации, даже чудно се вижда каква е тжзи смѣтка: нашитѣ учебници, при всичкитѣ леснотии въ печатанieto и распродаванието, сж поскжзи! — Не е ли потребно да вземе подъ своята грижа Министерството тия цѣни на учебницитѣ? Какъ? — ще кажете. Ей-туй: да постави цѣнитѣ на венчикитѣ учебници, кога ги удобрява и приема. Ползата отъ това е *двустранина*. Ненапусето глѣдаме да отиватъ налитѣ българчета въ другитѣ, напримѣръ, Католическитѣ училища“.

Ний съ особна готовность се присѣдиняваме къмъ добротѣта си въ тѣла му мнѣние.

— В. „Свобода“ съобщава, че се е забѣлѣзало, намѣстие на евреи, гонени отъ Россия.

— В. „Пловдивъ“ укорява еписанieto „Искра“, че е давало прѣводъ („Ревизора“), който бигъ вече прѣведенъ у насъ. — Ако сравнимъ прѣводитѣ, ще се убѣдимъ, че „Искра“ добръ прави, но и, освѣнъ туй, на „Пловдивъ“ несприлича да прави това натѣгване, когато самъ той държи отъ три — четири мѣсеца подлитенитѣ вече прѣведенъ и на продавъ въ книжарницитѣ.

ВЪНШНИ.

В. „Bucarest“ отъ 21-й того е посветилъ една статия на Еврейското нахлувание въ Ромжния, отъкоято най-дохме за интересно да дадемъ едно събрацение:

„Либералнитѣ вѣстници на Кралевството (Ромжиско) начело съ в. *Народна воля*, викатъ противъ нахлуванieto на Евреитѣ отъ Россия. Нашитѣ събратия либерали иматъ право да искатъ, щото туй нахлувание да се спре чисто и безъ бавене, но тѣ нѣматъ право, гдѣто мислятъ, че правителството и особено Министерта на вѣтрѣшнитѣ дѣла (г. Катарджи) не сж направили нужното. Тѣ не чакаха, да ги подкани оппозицията къмъ работа. *Най строгитѣ мѣрки сж взети на границитѣ*. (Между другитѣ, испратена е била, споредъ в. „Constitutionalul“, една рота войска отъ Яшъ къмъ Биволари, на Прута, за да не оставятъ Евреитѣ да се прѣсѣватъ отъ Россия въ Ромжния. И има (причина да ги гони и съ войска Ромжния отъ границитѣ си, защото днешнитѣ имъ 300,000 Евреи на 5 милиони население не е малко нѣщо — Р.) Но съ тѣзи мѣрки работата не е още наредена. Напротивъ, *мжмотитѣ се голѣми и се увеличаватъ всждневно*. Нашитѣ чувства, продължава органа на г. Катарджи, В. „Bucarest“, въ Еврейскитѣ въпросъ сж познати. *Ний не приемаме никакви прѣследвания противъ Евреитѣ, колмо сж родеии у насъ или живѣятъ въ земята ни отъ дълго време; но ние не допушаме да се засѣлятъ още повече Евреи въ държавата ни*.

Кой може да кори съсѣдитѣ ни, Ромжнитѣ, когато и Англия, която всѣкога се е повдигала противъ онѣзи, които гонятъ Израила, сега тутакси, като се запѣтили нѣколко Еврейски челяди къмъ Бриганскитѣ острови, нашла за благословно, да разгласи, че въ *человѣколюбивий Албионъ* нѣма нѣкто за тѣхъ? Германия сжшо не е расположена никакъ да ги принема.

Въ засѣданieto на Ромжиското Народно Собрание е виссено отъ единъ депутатъ прѣдложение; то скоро-скоро се е подложило на разгѣждане въ секциитѣ на Камарата отъ пародно избрани тѣхни делегати. Тѣзи Комисесари сж се събрали, и слѣдъ като сж изучили зрѣло въпросъ, назначили си вече и докладвачитѣ, който е прѣдставилъ на Народното Собрание прѣдложението въ слѣдуюшата прѣработена форма:

I. Комисесията, еднодушно, взе актъ съ задоволетвие отъ декларациитѣ на г. Министерта, че ще бди за най точното и строго прилагане на дѣйствиущитѣ закони и правилници, та да се прѣврѣчи на по-наталъшното нахлувание въ страната на Еврейскитѣ элементъ, който продължава да се умножава все повече и повече, и изявява, въ името на Камарата, че въ случай на заявление отъ правителството, че не е намира достатъчно въоръжено за спиране нахлуванieto на тоя чуждъ и неугоденъ элементъ, народното прѣдставителство е готово да тури въ расположе ише на неопынителната власть всѣко друго срдѣство или мѣрка, които би били нуждни.

II. Ний прѣдлагаме назначенieto на една комисесия, взета изъ срдѣтата на Камарата и съставена отъ 15 члена, принадлежащи на всичкитѣ политически отѣнки, съ миссия да направи едно всестранно разсѣждане (анкета) върху опасноститѣ, които заплашатъ обществото и народа ни, по причина на безпрестанното принаждане на чуждий Израилитеский элементъ, и върху взетото расширение чрѣзъ тая язва (fléau) въ тѣзи послѣдни времена, както и върху срдѣтата, какъ трѣба да се употрѣбятъ, като се измѣнятъ разнитѣ законодателни распорѣдания, които днесъ турятъ спѣнка за лѣгуванieto на злото.

III. Миссията на тая комисесия да трае, ако туй се изисква отъ обстоятелството, прѣзъ всичкото време, което ще се признае нужно, за да се постигне цѣль, та, за която ще бжде тѣ (комисесията) избрана, и събранieto на Камарата за редовната сесия да нѣма никакво влияние върху състава и сжшността на пълномощието.

В. „Bucarest“ неудобрява до нѣгдѣ само третата точка на прѣдложението, като изказва мнѣние, че ако се побърза съ нуждитѣ мѣрки ползата ще бжде двойна.

МѢСТНИ.

— Отъ гр. Добричъ ни пишѣтъ слѣдуюшето: „Тукъ-тамъ изъ околнята сж почивли жѣлѣта, и хранитѣ всждѣ сж много добри. Стари землѣдѣлци казватъ, че, ако се упазятъ хранитѣ отъ *чалѣжжа*, ще има такава плодородие, каквото не е било отъ 25 години насамъ. И за обчаритѣ тжзи година е доста добръ: вълната се продаде по 1 л. 70 ст. окъта, а мѣлото за канкавалъ се контрати до 16 лева стотѣ оки. Изобилне има въ венчко, но каква полза, като то нше да обстаи тѣя, както съ кървави потѣ

на лицето сж се трудили за него, ами ще послужи само да напълни и така препълненитѣ кисии на лихваритѣ. Нѣколко години наредъ въ околнята нѣма *берекетъ* и землѣдѣлцитѣ задължилиха до *шия* и на Банка и на касса, и, най злото, на лихвари, като се съгласявахъ на най-голѣмнитѣ лихви, само за да се прѣхранятъ; напримѣръ: на 15 Априлий се даватъ 3 наполеона, а на 15 Августъ ще се получатъ 6. Единъ селянинъ отъ Муссу-бей заелъ 11 врнини жито прѣзъ Май, а се задължавалъ да върне 112 крини ечимикъ прѣзъ Августъ. Заемванieto пѣкъ съ 10—12 % на мѣсець е обикновено нѣино. Веѣки се пита: нѣмали, бе джанкмъ, нѣкой, колайлжкъ да се избави селянина отъ тжзи антихристова спекулация? — Веѣкой се пита, по кой отговори?“

— Изборитѣ за черковни настоятели станжж отдавна, но и до сега не сж утвърдени отъ когото трѣбва. Не ни сж извѣстни причинитѣ на това измайване.

— Привличаме вниманието на властѣта върху повѣдението на нѣкои развалени снове, които намиратъ време да се кжнятъ на Английската скеля тѣмко тогава, когато иде трена направо на скелита за паракхода. Послѣднията Педѣла, пощенския трень дохожда до скелита и слѣзнитѣ дами бѣжж принудени да се вържатъ отъ пжтя си къмъ скелита, защото трѣбваше неминуемо да се срдѣшатъ съ съвършено голи хора по камънитѣ на скелита. . . Мислимъ, никой не ще отрѣче, че това е възмутително.

— Отъ Провадия пишѣтъ: „Какво стана съ знамѣрената минерална вода въ с. Сенделъ (Провадийско)? Казвахъ, че е на изучаване отъ Медицинско Управление, но вече година отъ тогава. Ако е ползовита, трѣба да се обяви и каква е ползата ѣ, та да ѣ видимъ ползата“.

— Мислимъ, Общинското Управление е условило кола, за да прѣвозватъ смѣтѣтъ отъ домоветѣ, хвърленъ, т. е. събранъ на купница въ улицитѣ по махалитѣ, *сждневно*, но тия кола не обикалятъ нито въ два дни веднѣжъ. Извѣстно е, че улицитѣ сж тѣсни, кжшитѣ сж безъ дворове, а като се оставя и прѣска смѣтѣтъ поражда смрадъ — цѣла епидемия. Слѣдна строго да се надзираватъ тѣзи колари.

— Тукашния комитетъ „Св. Св. Кирилъ и Методий“ е събралъ въ окръга:

1). Новоселска околня	273 л. 35 ст.
2). Варненска „	100 л. 70 ст.
3). Добричска „	130 л. 40 ст.
4). гр. Добричъ	500 л. —
5). „ Провадия и околнята	956 л. 55 ст.
6). „ Балчикъ	365 л. 45 ст.
7). Балчикска околня	390 л. 20 ст.
8). гр. Варна	3403 л. 15 ст.
Всичко	6119 л. 85 ст.

които завчера иратилъ въ Министерството на Външнитѣ дѣла, съ молба да се прѣдаждѣ за македонскитѣ бѣдни общини. Имало и не събрани сумми. Комитетата състои отъ Прѣдсѣдателъ: Негово Високо Преосвященство Митрополитъ Варно-Прѣславский Симеонъ и членове: г. г. училищнитѣ Инспектори Церковъ и Боговъ, Директоритѣ на мъжската и дѣвическата гимназии Табаковъ и Вагжвичевъ, Прѣдсѣдателя на Ностоянната Комисесия Я. Урумовъ, Градския Кметъ М. Колони, Старшия учителъ Ил. Обрѣнковъ и Гражданинѣ: В. Христовъ, Ст. Паница, Ст. Явалчиевъ и Янко Славчовъ.

— Единъ отъ Добричъ се оплакалъ на „*Балканска Зора*“, че, като билъ повиканъ въ послѣдне време отъ запаса за обучение, билъ наказанъ да събира куршумитѣ, които хвърлялъ, та му станало мжчно. — Иномъ било така, трѣбвало е да си доведе слуга и той щѣше да му чисти даже и пушката . . .

— Съ указъ, обнародванъ въ „*Държавенъ вѣстникъ*“, се позволява откриванieto тукъ, въ Варна, *дограмаджийско* дружество и се утвърждава устава му.

Предпазване отъ блатна треска.

Прѣдъ видъ на това, че у насъ, въ Варна, наближава времето, когато треската най повече върлува, именно Юлий и Августъ мѣсеци, не ще бжде излишно да дадемъ нѣкои общи правила за прѣдпазване отъ тѣхъ.

Жителитѣ на морекитѣ брѣгове, въ повечето случаи, страдатъ отъ треска особно тамъ, гдѣто сладката вода се смѣва съ солена, както у насъ, напр. рѣката Девния се влива въ морето и образува гьолъ, който заразява мѣстността съ миазми. Освѣнъ това въ разни мѣста изъ града водата се застоива и образува некутвенни гьолница. Съ време това ще исчезне, когато улицитѣ се урегулратъ, както се започнаха вече, но за сега неочивитѣ на треската сж многобройни у насъ. Общеприетото мнѣние е, че треската се явява само

чръзъ вдъхание въздухъ, пълнець съ миазми отъ земята. Колкото се касае до прѣдаване на треската чръзъ вода за пшень, това е още споренъ въпросъ. Има примѣри, че треската се е прѣдавала отъ човѣкъ на човѣкъ; тѣй напр., ще дойде нѣкой отъ трескава мѣстностъ въ такъва, гдѣто никога не е имало треска, разболява се тамъ, защото носи въ себе си зародниъ на болѣстѣта и прѣдава болѣстѣта си на здрави хора. Д-ръ Бухнеръ увѣрява, че потѣта на болни, отъ блатна треска, прѣдава послѣдната и направлението на вѣтъра способствува за прѣдаване на болѣстѣта. Хора, които сж дошли отъ здрава мѣстностъ въ такъва, гдѣто има треска, повече се изложени да се разболѣватъ, за това тѣ трѣбна още повече да се наязгъ, отъ колкото мѣстнитѣ жители.

Най опасно е да се спи на влажна земя, или да се сѣди, прѣди изгрѣване или подиръ захождаше на слънцето, близо до блатата. Вѣжливъ излишествъ и настилка прѣдрасполагатъ къмъ треска. Спалнитѣ, добръ е, да бждатъ въ горния катъ и прозорцитѣ имъ да глѣдатъ къмъ слънцето. Да се избѣгва да се спи съ отворени прозорци. Врѣдителни сж нѣкои плодове, като: краставици, дини, праскове, зарзари. Да се взима хишинъ, като прѣдпазительно срѣдство, нищо не помага, защото организма скоро навиква на него и той послѣ не дѣйствува.

Но противъ треската, когато тя се е появила вече, най-вѣрното срѣдство е хишинъ. Ако и той прѣстане да помага, то остава радикалното промѣненне на климата, т. е. трѣбва да се остави трескавата мѣстностъ. Нѣкои доктори намиратъ врѣдително и употребяването на рибата.

Г. Варна, 21 Юний 1891 г.

Д-ръ Головина.

Празднореловие...

Вземаме Закона за печата, отваряме чл. чл. 28 — 33 и мислимъ: когато Закона казва, че искаването на чуждо престѣпление, или съ думитѣ на Закона: „обвиненето въ кѣвета“ — не се наказва, като се докаже истинността на неказаното престѣпно дѣйствие, какво иска да каже, като добавя, че доказаността става „само“ съ присѣда, и тя още „влѣзла въ законна сила“? Не иска ли закона, главно, справедливостъ? Напримѣръ, казваме, че едикой чиновникъ взелъ рушветъ 20 лири отъ едикой си Селскій Кметъ, за да не го свали. Това, напримѣръ, е цѣла истина и знаятъ го едикой и едикой. По общата углавна процедура това се доказва или, по-ясно, може да се докаже съ ония вечни срѣдства, съ които правосъдието располага, и, забѣлѣжете, кога нѣкой каже престѣплението отъ уста, приспособява се именно общата процедура. Защо, когато е чръзъ печата, се ограничаватъ срѣдствата за доказаността на истината? Справедливостта на страна, що ли? Или туй се прави за ограничение на многото въ такъвъ случай кѣвети, които, като публично изказани, произвеждатъ по-силно дѣйствие, впечатление, сенсация — както щете го назовете. Но нали за кѣветата (ако бжде кѣвета) все пакъ си има наказание, и доста строго, па, майстѣнци, и се обявява тѣй-же публично чръзъ печата? Чудна работа! Да не можешъ да кажешъ: едикой краде, за да послужинъ и на властѣта и на обществото, които нито сънуватъ това! Само, слѣдъ като се докаже, слѣдъ като се осажди, можешъ да кажешъ: „Ти си крадецъ!“ — Добръ, но нѣма нужда отъ качуль подиръ дѣждъ; не е работата само да угорчаваме човѣка, а да послужимъ на обществото, за да го исклучи съ време отъ срѣдата си, като поминимъ, че има наказание, ако не можемъ да докажемъ съ всички срѣдства, които могатъ да убѣдятъ единъ съдъ: Прѣдадете си, напримѣръ: едикой чиновникъ научва нѣколица свои подчинени, да се кланятъ и да лажикътъ, че едикой е теглялъ орѣжие противъ тѣхъ при служебни обязанности, и осажда се човѣка съ тия доказателства, а ний не можемъ да кажемъ, че това е подла уйдурма! При туй, той самъ се хвали, че е изгорилъ чергата му, па и самитѣ научени послѣ расказватъ ужъ тайничката и се раскаиватъ, че хлѣба ги е накаралъ, а ний не можемъ да го кажемъ! — Иди че му разбери! . . .

Кога ще дойде време да стане тоя законъ едикой великолѣпенъ и скапоцѣненъ даръ на държав-

ния архивъ? — Трѣбва да чакаме, а до тогава отваряме закона лѣниво, нѣкакъ недоволено, и рѣшаваме, щемъ пощемъ, да мълчимъ. И за много работи ще мълчимъ, макаръ и на частни лица — все едно си е: процедура еднаква; само, като честѣта на частнитѣ лица е по-скромна и наказанието е по-скромно.

КНИЖНИНА

Получени сж въ редакцията новы книги:
Царь Самуилъ трагедия въ V дѣйствіи, отъ Д. Стрельцова Свиночь. Скоропечатница на Петръ А. Славковъ. 1891 г. Цѣна 1 левъ.

П. „Мара“ (Царь Иванъ Шинманова сестра), историческа трагедия въ IV дѣйствіи и „Петръ I“ (Симеоновъ Синъ), историческа трагедия въ V дѣйствіи, — отъ Д. Стрельцова, Свиночь. Скоропечатница на П. А. Славковъ. 1891 год. Цѣна 2 лева.

3) Учебникъ по Ботаниката, за долнитѣ классове на срѣднитѣ училища, нарѣденъ споредъ най-новата программа и съставенъ отъ Д. П. Виколовъ. Първо издание. гр. В. Търново, скоропечатницата на Пано Ивановъ, 1891 год. Цѣна 1 л. и 80 ст.

4) Критика, мѣсечно списание, I, II, III, IV и V книжки, год. I. Редакторъ Д-ръ К. Кръстевъ. Издание и печатъ на Д. В. Манчовъ, Пловдивъ. Цѣна на абонамента годишно 5 лева, прѣдплатени. — Съдържанне твърдѣ разнообразно

5) Сѣдебна библиотека, мѣсечно списание за законодателство, правосѣдие и администрация, книги II и III. Год. IV. Редакторъ и издатель И. Н. Минтовъ. Ямболъ. Цѣна годишна 6 лева.

Засега първитѣ три книги сж предадени г-ну рецензенту „Прѣлѣзловъ“ и въ идущия брой ще получатъ кратка рецензия.

Мисли и изрѣчения

Политиката днесъ е като религията едно време: всѣка религия казваше, че именно тя събържа истината
P. Carp.

Банята е единичното мѣсто, гдѣто човѣкъ си остава такъвъ, какъто го е родила природата.

Благодарността е задължително смилане на чуждо благодѣяние.

Много е лѣзно да стане човѣкъ добръ, но много е лесно да желае да бжде добръ.

СМѢСЪ.

Какъ се искатъ пари назаемъ.

— Моля ти се, дай ми 10 лева назаемъ, защото имамъ голѣма нужда.

— Вървай въ Бога, нѣмамъ десетъ лева, — имамъ само 5.

— Тогава дай петѣтъхъ лева, а другитѣ петъ ще имашъ да ми давашъ.

Докторски отговори.

— Моля Ви, господинъ докторе, кажете ми, ще подѣйствува ли поне това лѣкарство?

— Вий го дайте, че, ако не подѣйствува, повикайте ме пакъ, да дамъ друго.

ХОТЕЛЪ ИМПЕРИЯЛЪ

(бившии Хотелъ „Ллоидъ“).

Подписании извѣтявамъ на почитаема публика, че наехъ друго здание въ главната „Преславска“ улица (бившето помѣщение на Руското Консулато) и открихъ превъходенъ хотелъ съ

ГОСТИНИЦА И ГРАДИНА.

Г. г. посетителитѣ въ лѣтния сезонъ за мореко къпанне ще намѣратъ най-възможнитѣ удобства, вѣлна чистота и бърза прислуга.

Цѣни най-умѣренни.

Варна 1-ий Юний 1891.

Съдържателъ: Аристиди Манчовъ.

2—(25)—2.

Прахъ за молци. Бързайте да си посещате дрѣхитѣ и кожуцитѣ!

Продава се у И. КАРЛОВСКИЙ

Печатница на Хр. Н. Войничковъ. — Варна.

НЕКРОЛОГЪ.

На 14 Юний, въ 6 часа слѣдъ обѣдъ, почина — поразенъ отъ гръмотевица — Подпоручика отъ 8-ий п. Приморскій полкъ,

МАРКО Г. ПОПОВЪ.

Покойния е родомъ отъ гр. Велико-Търново. Роденъ на 22 Ноември 1868 г. Първоначалното си образование е получилъ въ родния си градъ, и слѣдъ свършването на първитѣ три класса на Варненската Гимназия, постѣна въ Военното Училище, въ Ст. София, въ 1883 г. Едва стѣпилъ въ 15-годишната си възраст, той се посвети на военното поприще, на което всецѣло бѣше се прѣдалъ и въ което чувствуваше своето призвание. Въ 1888 г. той бѣше произведенъ въ първи офицерскій чинъ, съ зачисление въ 10-ий п. Родонскій полкъ, гдѣто служѣ до смъртъта си честно и примѣрно, за което той заслужено бѣше спечелилъ вниманието на своето началство и обичѣта на всичкитѣ си другари. Обаче орпеницата, прѣждевременно — на 22 годишна възраст — го грабнѣ изъ помежду ни, като лиши: майка и братя, отъ синъ и братъ, сродници — отъ сродникъ и насъ — отъ скъпъ другаръ.

Тѣмъ единъ мѣсець отъ дохожданието на полка въ лагеръ (14 Май), когато ротитѣ се занимавахъ на полето, появи се внезапна буря и почнѣ да вали. Ротитѣ „бѣгомъ“ бѣха пустиани къмъ лагера. Нещастния Поповъ, останалъ малко по-надирѣ, облѣкълъ мушамата си и почнѣлъ да крачи къмъ лагера. Въ това време силна гръмотевица расклати въздуха, и отъ войницитѣ и офицеритѣ на 4-тѣхъ полка, тя заби убийствената си стрѣла само въ нещастния подпоручикъ Поповъ, когото поразилъ моментална смъртъ, на 300 раскрача отъ лагера.

Потресающето извѣстие, като молния, се разнесе изъ цѣлия лагеръ и въ едно кратко време офицеритѣ отъ всичкитѣ полкове сж намѣрихъ на мѣстото на произшествието, гдѣто лѣжеше — прострѣнъ на земята — Подпоручикъ Поповъ, единъ отъ най-добритѣ офицери и скъпи другари.

Погрѣбенето стана тържественно. Покойния бѣше неспратенъ до вѣчното си жилище съ подобающата нему честь, отъ офицеритѣ на цѣлия гарнизонъ, майка, братъ, родници, познаници и голѣмо число гражданъ. Бѣхъ поднесени вѣнци: единъ, отъ офицеритѣ на полка, другъ особенъ, отъ офицеритѣ на 2-а дружина, въ която се числеше и той, третий отъ офицерскитѣ дами на полка и други два отъ офицеритѣ на 7-ий и 19-ий п. полкове.

Сбогомъ, скъпий другарю, и вечна ти память!

16 Юний 1891 г.
Лагеръ при гр. Шуменъ.

Офицеритѣ
отъ 8-ий п. Приморскій полкъ

6—(3)—1.